

בסיבוב השני

השניים של ארי הפסיקו ללעוס והלסת שלו קפאה לגמרי. הוא זיהה אותה, הוא היה משוכנע בכך. ארי זרק לפח את סוף הלחמנייה, בלע מוקדם מדי את הביס הלא לעוס וניגב את המיונז מפיו. מבטו לא סר מהגב שבו הבחין לפני רגע והוא חיכה להזדמנות המושלמת להציץ גם בפנים. היא עמדה בפנינת הרחוב, לבושה מעיל בצבע סלמון והחזיקה מטרייה שחורה ורחבה. היא רכנה כדי לפשפש בארנקה וחשפה צדודית. ארי חש צריבה בגרונו: חצי פנים, זה מספיק, זאת היא.

הוא צמצם את עיניו כשהביט בשמיים האפורים מבעד למסך הגשם. מטרייה, הוא חשב, זה הצעד הראשון. בכמה פסיעות מהירות הוא חצה את הרחוב, משפשף את ידיו זו בזו בניסיון להיפטר מפירוורי הלחם ומההתרגשות הדובקים בהן. בתוך רגע קצר הוא היה מכופף מתחת למטרייה השחורה, עם חיוך ענק פרוש על פניו הלבנבנים.

"נירה!"

"ארי?"

"בחיי שהשתנית."

"ארי! אני לא מאמינה. מתוק... תודה. מאיפה- מה אתה עושה כאן? בוא, בוא כנס." אמרה נירה והגביה את המטרייה השחורה שלה. ארי הודה לה והתמקם ביתר נוחות. לפתע הוא מצא את עצמו קרוב מאוד, כמעט מדי – לאישה הזו. חיוך נבוך חשף שומשום בין שיניו, ובתגובה חילצה נירה חיוך נבוך, אם כי חף מפירוורים, משלה. היא נראתה כמו עטיפה של אלבום רומנטי ישן, בדיוק כמו שהוא זכר מילדותו. מישהו היה חייב לחתוך את השקט ולבסוף היה זה הגשם.

נירה וארי הסתכלו למעלה, אל גג המטרייה שהגן עליהם, ואז שוב אחד על השנייה. "אני שמחה לראות- אכפת לך שנעשה את זה בהליכה?" נירה קטעה את עצמה, "אני בדיוק בדרך ליונקי, לביקור."

"יוני... בטח. לא ראיתי אותך שנים, אני אשמח לבקר גם."

"באמת? אוי מתוק. זה יהיה נהדר." היא השתתקה לשנייה ומיד המשיכה, "כנראה שהוא לא יזהה אותך, אל תיעלב... אני כבר לא נעלבת." היא הוסיפה עם חיוך שהתאמנו עליו רבות. ארי גירד בקרחתו מבלי משים ונראה אבוד. הוא לא ידע בדיוק מה לומר ולבסוף החליט לשלב את ידו בידה ולעטות חיוך מגושם. כך הם עזבו את פינת הרחוב.

שניהם נעלו מגפיים גבוהים ולא התאמצו לעקוף את השלוליות, כך הם נשארנו שלובי ידיים וצמודים זה לזו מתחת למטרייה הגדולה. למרות הקרבה הפיזית ביניהם, השיחה התנהלה בווליום גבוה. טיפות כבדות של גשם הלמו במטרייה מלמעלה, והרעש הקשה על השמיעה. בהיעדר שקט ואינטימיות, הם פנו לשיחה טכנית קצרה בכיכובם של עדכונים מהשנים האחרונות.

נירה החמיאה לארי על שיערו- "אני שמחה לראות שהוא מתחיל לחזור בצדדים, אתה כבר נראה צעיר שוב." היא אמרה במתיקות.

"אני בן ארבעים, בערך. ממה שזכור לי, בהלוך עוד היה לי שיער בגיל הזה." הוא חבט בבדיחות על קרחתו- "בינתיים קריר כאן למעלה".

"אל תדאג, זה נפוץ," היא צעקה מבעד לשאון המים שהתגבר, "בסיבוב השני לוקח לשיער יותר זמן. טוב..." היא הוסיפה בקריצה. "לא רק לשיער-"

"בכל שאר המובנים אני מרגיש צעיר שוב," ארי מיהר לבאר, "בכל אופן- יש לי דוד, מגיל חמישים כבר התחיל לצמוח לו השיער בחזרה!"

"כל אחד בזמנו." ענתה נירה בשלוות נפש וארי היה מוכן להישבע שהיא הידקה את אחיזתה בזרועו.

"בן כמה הוא היום?" היא שאלה באגביות.
"עשרים."

"אז כבר יש לו רעמה לא קטנה."

"את צוחקת, אבל זה נכון. בכלל, זה עניין מוכר עם בני עשרים בחזור. או לפחות אלה שהתקרחו בהלוך - כנראה הטראומה של איבוד השיער."

"הלוך... חזור... למה אתם לא יכולים פשוט לומר סיבוב ראשון, סיבוב שני?"

"הבדלי דורות, כנראה." אמר ארי ושלח לה חיוך מתגרה.

נירה הציצה בשעשועו בבן גילה. הוא נראה לה כל כך צעיר. לפתע היא שמה לב לשינוי בעיניו של ארי. היא עקבה אחר המסלול של מבטו ומיד ראתה מכונית שהתקרבה במהירות מהכיוון הנגדי. ארי השתלט על המטרייה והטה אותה לימינם, כנגד הכביש, בדיוק כאשר שלולית מים הוטחה במלואה כנגדה. רעש המכונית הלך והתרחק וצחוקה של נירה התגלגל והתחזק.

"אתה... מועך לי את היד-" היא חילצה את המילים מתוך הצחוק. ארי הרפה במבוכה קלה ושחרר את היד לגירוד מוכר בקרחתו.

"גיבור של פעם..." היא אמרה בציניות חמימה נדירה. שניהם הבריקו מעט מטיפות הגשם שנפלו עליהם מלמעלה, עד שארי התעורר והחזיר את המטרייה השחורה לעמידתה האנכית

בתנועה קפוצה. נירה ניסתה להסוות את חיוכה, וארי, משהבחין בכך, את התרגשותו. "ימינה." היא החזירה אותם למציאות. הם המשיכו בדרכם שלובי ידיים ולחי פנים, ופנו ימינה. בשעה הבאה הם פסעו בין רחובות וסמטאות, משוחחים ופונים ימינה ושמאלה על פי פקודותיה הקצרות של נירה. ארי שאל אותה מדוע היא לא לוקחת מונית למרחקים כאלה. בתגובה סיפרה לו נירה על אהבתה להליכות ארוכות:

"כשהגוף חוזר לעצמו את משתוקקת לנצל אותו שוב." היא אמרה, קורנת. הגשם נרגע וכך גם קצב הליכתם. הם התנדדו להם בעצלתיים, חולפים על פני בתי עסק סגורים ומרפסות מקורות, נהנים מריח הגשם שכמעט פסק לגמרי. הבל פיהם סימן באוויר את שיחתם. בחלק הזה של העיר הייתה התנועה דלילה. רעש המכוניות נשמע מרוחק דקיק וחרישי, והשיחה הלכה והתעבתה.

"למה התכוונת כשאמרת שאתה בן ארבעים **בערך**?" הסתקרנה נירה. היא הביטה בארי שנראה חוכך בדעתו, ובקרחתו. הוא הניח למספר צעדים לחלוף לפני שענה: "את זוכרת את נקודת ההיפוך שלי? את לא זוכרת... אני יודע, אני מבין שהיית מאוד עסוקה עם יוני. זה קרה לי בגיל שישים. אני זוכר שאז התחילו הבעיות איתו. אני מצטער, לא התכוונתי-" "זה בסדר." נירה עטתה מבט קשוח, "אנחנו הרי בדרך לבקר אותנו. זה טבעי שזה יעלה. חוץ מזה, זה הבן שלי, אני לא צריכה שיזכירו לי כדי לזכור. תמשיך בבקשה." "כן... טוב, אז..." ארי ניסה לסדר את דבריו שוב, "בקיצור, אני חטפתי התקף לב באותו זמן, בגיל שישים-"

"נכון! בחיי, אני מצטערת, אני ידעתי את זה-"

"כן-" המשיך ארי, "העניין הוא שבשנתיים הבאות חטפתי עוד שני התקפי לב." "אוי... ואתה לא יודע..?"

"בדיוק. אני לא יודע איזה מהם גרם לנקודת ההיפוך שלי. אחרי כמה שנים התחלתי לשים לב לשינוי בגיל. אבל אני לא יודע אם התחלתי את הדרך *חזור* אחרי ההתקף הראשון, השני או השלישי. בקיצור, היום אני בן ארבעים או ארבעים ואחת. אולי ארבעים ושתיים... אני לעולם לא אדע בדיוק. מצחיק לא?" סיכם ארי.

"זה קורה." נירה ענתה קצרות. מחשבותיה נדדו למחוזות אחרים. "בכל אופן," הרים לפתע ארי את קולו לאחר שאיפת אוויר צווחנית, "עכשיו אנחנו באותו גיל, את ואני. כלומר, בערך."

נירה צחקה. "אתה יודע מתי הייתה נקודת ההיפוך שלי?"

"בגיל שבעים וחמש, אבל יותר מזה," הוא חייך חיוך ממזרי, "אני יודע שגם את היית בת שישים כשאני הגעתי לנקודת ההיפוך שלי. אנחנו באותו גיל, אני ואת. כלומר, טכנית. או - לא טכנית. אני לא בטוח איך אומרים-"

"אני רואה שהתעניינת בי." היא צלצלה בקול פעמונים, משועשעת.
"האמהות של החברים שלי חשובות לי." הוא ענה כמעט בחוצפה.
"עם כולן אתה משלב ידיים ככה?" נירה העבירה את מבטה מעיניו למטה, אל התלפפות הזרועות. ארי לא נסוג. הוא מחץ בקלילות את מרפקה לצלעותיו ולא אמר דבר. הם עצרו לפני מעבר חצייה. קול הפסיעות נדם לרגע.
"אז..." נירה אמרה באיטיות, בגוון של הודאה, ומילאה ריאותיה, הפעם היא, באוויר החורפי, "עשרים שנה אחרי הסיפור היפה שלך- הנה אנחנו כאן, בני ארבעים-"
"בערך-"

"בערך." היא מיהרה לתקן בשבילו. "בדרכנו לבקר את יונקי שלי..." היא נתנה למספר שניות לחלוף. ארי ידע מה היא הולכת לומר. גוון קולה התחלף. "...בן שמונים עם שיטיון מתקדם." היא פלטה יחד עם עננת אדים סמיכה. הבל פיה התפזר לאינספור חלקיקים בלתי נראים והתמזג עם האוויר. נירה נעצה מבט עמוק מדי באיש האדום מהרמזור ממול. מחשבותיה, כמו הבל פיה, התפזרו לאינספור כיוונים. לאחר כמה שניות התחלף הרמזור ונירה השפילה את מבטה אל הכביש הרטוב. הם חצו. ארי התבונן בה כל אותה עת. היא נראתה עייפה. נירה. צעירה יפה-ועצובה עם מבט שמשקף עשרות רבות של שנים. ככל שאדם צעיר יותר בחזור, כך ההבדל בין מבע עיניו לגופו נהיה משונה, הרהר לעצמו ארי.
הם הגיעו לצד השני של הכביש. "שמאלה." אמרה נירה ושחררה את זרועה מתשלובת הידיים לפתע. היא מיששה את ארנקה ועצרה כמעט לחלוטין. רגע לפני שארי התכוון לשאול אותה אם היא איבדה משהו, היא הסיטה את ארנקה בחזרה לצד הגוף ושבה לקצב הליכה רגיל.
"בררר... איזה קור!" היא קראה, מחזירה לעצמה אנרגיה. ארי כיווץ את מצחו, אם מדאגה ואם מחוסר הבנה - הוא לא החליט. הם המשיכו בדרכם.

בשלב זה הגשם פסק לגמרי ונירה קיפלה את המטרייה. עתה היא שימשה לה מקל הליכה ונקישותיה על המדרכה הרטובה הצטרפו לצלילי הצעדים שלהם. המנגינה החדשה שנוצרה הייתה איכשהו מדרבנת יותר מהגשם שתקף אותם קודם, וארי מצא את עצמו מנסה להדביק את הקצב החדש. הם כבר לא התנודדו בעצלתיים, שלובי ידיים. משהו באוויר, מלבד הגשם, השתנה. מבטה של נירה היה נעוץ קדימה, אך התודעה שלה שכשכה הרחק מאחור, לאבחנתו של ארי. הוא החליט שבהתחשב ביעדה הסופי של הצעדה הזו, מוטב לטפל בנושא.

"אז מה שלום יוני?" הוא שאל בפשטות ולפתע הרגיש מטופש לחלוטין. הגב של נירה לא ענה לו במשך כמה שניות ונראה שבעלת הגב מרגישה בנוח להשאיר את שואל השאלה

אבוד לעוד רגע נוסף. לבסוף היא לקחה נשימה קצרה ועצבנית והחלה לדבר, מבטה אל המשך הדרך ועורפה אל ארי המנסה לעמוד בקצב שהוכתב לו:

"אם לומר את האמת, לא משהו. לא משהו בכלל. הוא בן שמונים, הוא מבולבל מאוד, והוא לא זוכר כלום. הוא לא זוכר מי אני, זו האמת. אין מאחורי מה להסתתר. זו האמת," היא דיברה במהירות, כאילו כדי לא לתת למילים מספיק זמן לפגוע, "הוא לא זוכר אותי, הוא לא זוכר אף אחד. נראה שהמוח שלו מחכה כולו לנקודת ההיפוך." היא עצרה לרגע. ארי עצר גם הוא, כמטר מאחוריה, מחכה להמשך. ההמשך הגיע מיד:

"אני לא רוצה שתחשוב שאני כועסת עלייך, כי אני לא. אני לא כועסת, אני מבינה. אני פשוט פגועה. איפה הייתם כל השנים האלה? לא רק אתה, כל שאר החברים של יונקי, איפה הייתם?" היא נעצרה והסתובבה מעט, נותנת לארי להדביק את הקצב. היא חיפשה את עיניו. "אולי הוא לא זוכר כלום, אבל הוא כן מרגיש בודד. אני רואה את זה עליו. אני מרגישה את זה. הוא מרגיש בודד והוא צריך חברים. גם אם הוא לא זוכר אותך, משהו יהיה לו מוכר, אני בטוחה. משהו, משהו, סיפור כלשהו, מגע יד, משהו יהיה לו מוכר. חום כלשהו, לא יודעת. תחושה של משהו מוכר... לא יודעת. אני לא כועסת, באמת שלא. אני פשוט פגועה. אני פגועה בשמו. הוא לא יכול להיות פגוע, הוא לא זוכר מי נטש אותו. אבל אני זוכרת, אני-"

"אף אחד לא מבקר אותך?" ארי שאל לפתע וקטע את השצף צובר התאוצה של בת לווייתו סמוקת הלחיים.

"אני- לא. אף אחד מהחברים. רק אני. חשבתי שתדע..." קולה נשמע חסר ביטחון פתאום.

"אני נטשתי אותך, אני יודע." הודה ארי. "אבל... את כולם נטשתי. אני לא בקשר עם אף אחד." הוא המשיך לאטו, מנסה להחזיר לשיחה את הקצב הקודם שלה. "היינו בני שישים, היינו מלוכדים. אבל מאז נקודת ההיפוך שלי... הם כולם עדיין בהלוך, רק אני בחזור. זה משהו אחר. הפרשי השנים... עברו עשרים שנה מאז... אני מרגיש את זה. אני מרגיש צעיר..."

איך אני יכול להיות בחברת בני שמונים?"

"השנים הם רק מספרים שאנשים קבעו, ארי." נירה נעצרה פתאום. "אבל אנשים לא מתורגמים למספרים."

"רק מספרים?" ארי נעצר גם הוא. הוא הביט בה. "רק מספרים?" הוא חזר. "אני מרגיש את המספרים האלה. תראי אותי!" הוא נגע בפלומות השיער מעל אוזניו, "השיער מתחיל לחזור! ועם צבע! אני יכול ללכת ברחובות שעה ביום חורף בלי לעצור ולהשתעל, ועישנתי כל החיים. רק מספרים? שיהיה. אני איש של מספרים אם ככה."

"אני שמחה לראות שאתה מתרגש, באמת." נירה אמרה בכנות. "אתה אכן נראה צעיר." היא חיפשה על מה להסתכל. עיניה מיאנו לפגוש את עיניו של ארי ונעצו בכביסה ספוגת מים

שנשכחה על אחת המרפסות. ידה שוב נשלחה מבלי משים לעבר הארנק. ארי חש צורך לזוז.

"נמשיך?"

"הגענו."

"אה." הוא הסתכל סביבו עד שמבטו נח על בניין אפור ממש מולו. 'מרכז רפואי סורינין', הודיע שלט באופן חתום וסתמי. מספר רגעים עברו בלי שאף אחד מהם יאמר דבר. נירה פשפשה בארנקה שוב ולא עשתה סימני תזוזה כלשהם. צורך נוסף בעבע בארי והפעם היה זה הרצון העז לא-להיכנס לבניין המלבני להחריד שניצב מולו. תחושה מוזרה קיננה בו, הוא עוד לא נתן לה פרשנות. מצד שני, הוא הרגיש מטופש להפליא לסוב על עקביו בשלב זה, במיוחד בלי נירה.

"זה לא רק הבדלי השנים, העניין, כלומר-" ארי חדל וניסה לנסח את עצמו מחדש, "אני מתכוון- זאת אומרת... השיטיון, נירה..." הוא חילץ את המילים כאילו היו סדרת פקקים עקשניים במיוחד. "יוני לא זוכר אף אחד כבר. את אמרת. אני לא יודע אם את יודעת, אבל אני מכיר את זה מקרוב."

"אבא שלך. נכון." אמרה נירה בהזדהות יותר מאשר באישור של דבריו.

"אני אפילו לא יודע איפה הוא היום." ארי המשיך. "פעם זה הציק לי, אבל אז הבנתי, הוא לא זוכר כלום. את יודעת איך זה שיטיון בחזו- בסיבוב השני." ארי ניסה לגשש את דרכו אליה. "אני יודעת, אני לא שוטה גמורה. היכולות חוזרות, הזיכרונות לא תמיד." אמרה נירה בקרירות שהקפיאה את ליבו.

"נירה..." קולו לבש צבע חדש, אולי בניסיון להיות משכנע יותר. "הוא יטעם חיים שוב," אצבעו המורה הצטרפה למילותיו, כמו לוחצת את החשובות בהן אל הקרקע, "הוא יגיע לנקודת ההיפוך מתישהו ויתחיל לחזור לעצמו. תהיה לו ההזדמנות לחיים שניים. תאמיני לי, אני מכיר אותו ו-"

"אתה לא ראית אותו עשרים שנה!" קראה נירה בתוכחה ודמעות נקוו בעיניה.

"הוא כבר לא יודע מי אני." הוא ניסה הסביר בחוסר אונים מאופק.

נירה הסתובבה אל ארי, עתה הם עמדו זו מול זה. "למה באת איתי לכאן?" היא הצליפה. "אני חושב שאת יודעת."

"מה אני יודעת, מה?"

"תמיד ראית איך הסתכלתי עלייך," ארי השתדל לשמור על קורטוב חום ביניהם, "הסתכלתי וחיכיתי. לסיבוב הבא. להזדמנות השנייה שלנו. של כולנו. ההזדמנות שאת מסרבת לנצל-" "זו לא הזדמנות שנייה! אלה לא חיים שניים, נו באמת!" קראה נירה. "לא היו לך ילדים מעולם." היא הכתה.

"אבל יש לי אבא שלא זוכר מי אני. והאמת, אני מאושר בשבילו. אני מאושר, באמת. הוא חי בהרפתקה משלון, ואני בהרפתקה משלי."

"זה לא אותו דבר, לעזאזל..." נירה מלמלה את המילים, "איך אני יכולה... איך אני יכולה פשוט לחיות בהרפתקה?" היא אמרה ושמץ של תחינה התגנב לקולה. היא הביטה בעיניו. ארי לא ענה, זו לא הייתה שאלה שמצפה להיענות, הוא ידע. הוא התענג לרגע מייסר וגמע את עיניה. הוא ראה בהן מאה וחמש עשרה שנים של חיים בודדים. הקמטים במצחה כבר נעלמו כלא היו, אבל שקעים קטנים מתחת לכל עין, שקעי דאגה חמורי סבר, התבססו במקומם, אולי לתמיד.

"גם אם הוא לא יזכור אותי," נירה שלחה יד אל ארנקה, באופן אחר הפעם, באיטיות מחושבת, "אני עדיין יכולה להיות שם, בשבילו." היא הוציאה חפץ מנצנץ מהארנק. "והוא - בשבילי." היא הביטה בשעון הזהוב שנח בכף ידה. "אומרים שכשנהיים צעירים, התפקידים מתחלפים." היא חייכה אל ארי חיוך מרסק לב. ארי מצא את עצמו מחייך בחזרה. הבזק מהיר מכף ידה משך את תשומת ליבו. הוא אימץ את עיניו ואז הבחין בחריטה באותיות מסולסלות על השעון, שתי מילים: 'אמא איתך'. הוא שחרר, היא הלכה.

הוא נשאר נטוע במקומו, מביט באחורי גופה של ההזדמנות השנייה. חיוך מריר נשאר תלוי על פניו - כמו מדף לא ישר, כמו תמונה עם מסמר רק באחת הפינות. הוא עמד מספר רגעים, תוהה בינו לבין עצמו על הזדמנויות שניות והקשר הישיר שלהן אל העבר. הוא נשאר לעמוד שם במשך דקות ארוכות, מבט מזוגג השתקף מעיניו, לא ממוקד בכלום. התהיות התחלפו בשריקה מעומעמת ומונוטונית במחשכי ראשו. רטיבות קרירה החזירה אותו לרחוב והוא מצמץ בעיניו פעם או פעמיים. הוא העביר יד על קרחתו, טפטוף גשם החל לרדת. הוא העביר שוב יד על קרחתו, ואז על פלומת השיער מעל אוזניו. שלושה כלשהי שרתה עליו, או משהו דומה. דומה אבל בכל זאת לא מוכר. הוא לא נתן לתחושה הזו שם, וגם לא ניסה לדבר אליה, אבל הוא הרגיש אותה, נדירה ומיוחדת, תחושה שהולכת וגואה בו. הוא הסתובב ותר את הנוף אחר מחסה מהגשם שהתחיל להתחזק. ברק בעיניו סימן יצר הרפתקה שהשתחרר משלשלאות. הוא נמנע מפרשנויות לעת עתה.